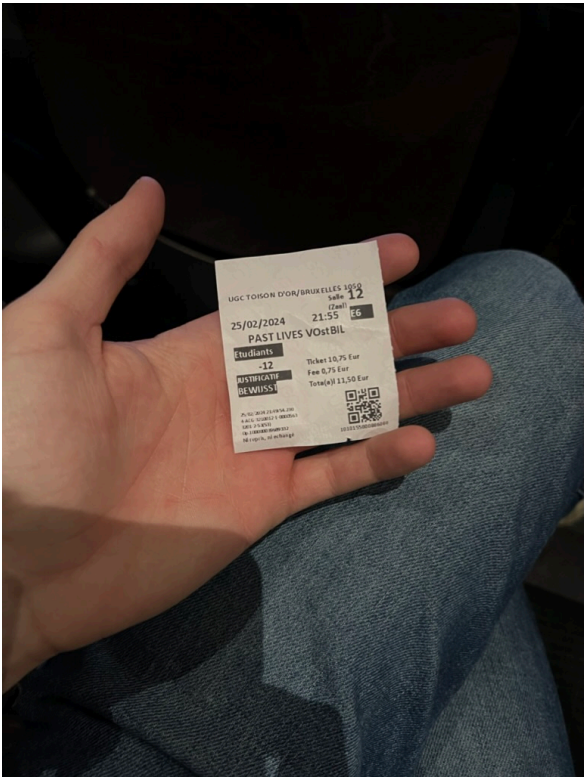

Past Lives
Mathias De Backer

Past Lives

Een film geschreven en geregisseerd door Celine Song. Past Lives werd voor het eerst vertoond in 2023, hij duurt 1u en 46m. Drama en romantiek staan centraal in deze film die 7 prijzen heeft gewonnen.

We volgen de levens van twee jeugdvrienden Nora en Hae Sung in Zuid-Korea. Hun sterke band wordt verbroken wanneer Nora's familie vanuit Zuid-Korea emigreerde naar New York. Twintig jaar later worden ze voor één week herenigd, een week waarin ze geconfronteerd worden met hun gevoelens voor elkaar.

Ten eerste moet ik de casting feliciteren voor hun eminente prestatie. Wat ik vaak heb bij romantiek en drama in Koreaanse/Japanse films is dat ik het soms ongeloofwaardig of ongemakkelijk vind. Maar hier hadden ze hun cast niet beter kunnen uitkiezen. De geloofwaardigheid hangt natuurlijk af van heel veel zaken in de film maar de acteurs zijn hier perfect voor gekozen. Als je bijvoorbeeld Brad Pitt en Margot Robbie zou kiezen als vervanging, acteurs van de hoogste plank, dan denk ik dat ze niet hetzelfde gevoel hadden kunnen creëren dan Greta Lee (Nora) en Teo Yoo (Hae Sung). Dus hierbij perfecte cast gekozen.

De beginscène, vond ik enorm sterk. Er zit zoveel mysterie in dit shot. In het shot zien we Nora, Nora haar man en Hae Sung in een bar terwijl onbekende stemmen aan het gokken zijn wie het koppel vormt en wie het derde wiel is. Wat hier zo goed aan is dat de regisseurs de boodschap geven dat Nora het zelf niet goed weet. Nora weet niet voor wie ze moet kiezen, bij wie haar hart het meeste ligt. Het twijfelen van de onbekende personen linkt met Nora haar gedachten. Hier is de dialoog heel goed getimed, de onbekende mensen zeggen "I have no idea" en dan zie je het shot van de twijfelende Nora.

Over dialoog gesproken, in één van de eerste scènes waarbij ze nog kinderen waren zegt Hae Sung tegen Nora: "Huil je omdat je niet de eerste was?". Dit gaat over hun punten op de lagere school. Deze scène deed later bij mij een belletje rinkelen want het verwijst naar iets dat later in de film plaatsvindt. Want Hae Sung was niet de eerste om volledig te gaan voor Hae Sung, dat was een andere man. Dus later in de film is Hae Sung eigenlijk de persoon die huilt omdat hij niet de eerste was.

De laatste scène waarin ze elkaar zien als kinderen moeten ze elk een ander pad nemen om thuis te geraken. We zien dat Hae Sung gewoon een pad volgt zonder hellingen of dalingen, dit symboliseert dat Hae Sung geen verandering gaat brengen in zijn leven, dezelfde dingen gaat blijven doen en geen grote stappen gaat durven zetten. Maar het pad dat Nora volgt gaat daarentegen omhoog, dit symboliseert dat Nora het groots gaat maken, veel gaat bereiken en gaat groeien. Dat is, denk ik, de betekenis van dit shot.

Het grootste deel waar ik het in wat volgt ga hebben, is het kleurgebruik in de film en dan spreek ik niet specifiek over licht. De kleur is in deze film echt de beeldtaal. Ik kan zonder twijfel gans de film uitleggen aan de hand van kleuren. Toen Nora en

Hae Sung nog samen in Korea woonden en op hun eerste date gingen als kinderen had Nora een gele jas aan, Hae Sung had een blauwe jas aan en er lag een rode paraplu tussen hen beiden. Deze hebben de volgende betekenissen. Blauw staat voor comfortzone, geen vooruitgang, geen verandering. Geel staat voor vooruitgang, stappen durven zetten, uit de comfortzone komen. Rood staat voor een nieuwe weg/kans, een optie.

Toen Nora geëmigreerd was en op een andere school zat was er ook ontzettend veel blauw aanwezig, van een bal, rugzakken, jassen. Nora mist Hae Sung is hier de boodschap, als vriend en als comfort.

Als we 12 jaar verder gaan in het verhaal en we krijgen de wereld van Hae Sung te zien, dan merken we ook dat zijn wereld er enorm blauw uitziet, dankzij color grading. Dit laat ons als kijker zien dat Hae Sung enorm in zijn comfortzone zit. Hae Sung draagt doorheen gans de film blauw, comfort uiteraard maar ik denk dat dit ook komt door de laatste keer dat hij Nora gezien had voor ze afscheid namen als kind. De kleur blauw is een link naar Nora omdat hij toen ook blauw droeg, hij kan het moeilijk loslaten. Als hij zijn blauw loslaat dan laat hij ook Nora los. Je kan het een beetje vergelijken met wanneer je bijvoorbeeld een lief zou hebben en die verongelukt in een auto-ongeluk, maar ze hield van die ene trui die je altijd aandoet. Voor iedereen zal dit natuurlijk anders zijn maar je gaat die trui waarschijnlijk niet direct kunnen wegslijten want hij heeft een sentimentele waarde, en die sentimentele waarde hangt ook deels aan de kleur blauw.

Na 12 jaar ontmoeten Nora en Hae Sung elkaar terug via sociale media. Na hun eerste wederzien begint Nora blauw te dragen en is haar kamer vol met blauwe attributen: een blauwe tandenborstel, blikje, bh, enzovoort. Dit betekent dat Nora blij is om hem terug te zien, hem in haar toekomst wilt. Maar bij hun laatste call beslissen ze dat het beste is om elkaar niet meer te bellen, ze draagt hier geen blauw meer, geen enkel blauw tintje te bespeuren in haar kamer. Haar kamer heeft nu ook een gele tint. Dit zegt dan dat ze voor haar eigen toekomst gaat, ze gaat haar eigen weg gaat volgen.

In het shot na deze scène zien we ook de zon op Nora schijnen, toevallig? Ik denk het niet.

In deze scène zien we aan de kant van Hae Sung een gele schijn op zijn gezicht komen. Deze gele schijn staat voor Nora en wilt zeggen dat hij nu voor haar gaat, zegt dat hij haar wilt, dat hij naar New York gaat voor haar en dan gaan ze samen zijn. Nora roept het eigenlijk in zijn gezicht maar dan met kleur.

Dit doet me er eigenlijk aan denken dat Nora de zon is en Hae Sung de maan, qua kleur. De maan heeft de zon nodig om zichtbaar te kunnen zijn, en anders leeft de zon in de schaduw. Hae Sung is de maan en de maan neemt zelf geen acties maar wel als de zon Nora hierop zou schijnen.

De kleur van de kledij van Nora verandert continu in de film, dit staat voor verandering, stappen durven zetten. Terwijl Hae Sung alleen maar blauw blijft, dus in dezelfde zone blijft, geen verandering.

We zien dat Nora nu rood aan heeft, de kleur van de paraplu. Dit wilt zeggen, ze gaat een nieuw pad tegemoet.

Doorheen heel de film hebben ze de kleuren zo goed tot uiting gebracht, de metro in Zuid-Korea was blauw. Toen ze elkaar in het echt terug zagen na 20 jaar waren ze op uitstap gegaan, de toeristen die daar toen rondliepen hadden rood haar, en blauwe en gele jassen aan. Dit wilt dus ook zeggen dat die mensen nu dezelfde zaken aan het beleven waren. Het komt dagelijks voor. Als Hae Sung aankomt in New York is het niet meer zonnig en wordt het weer wat somber en heeft het een blauw kleurenpalet .

Als Hae Sung aankomt in de luchthaven van New York heeft hij een gele jas aan. Staat dit voor hoop dat hij Nora kan krijgen? Een soort van comfort, normaal was dit blauw. Maar in deze situatie zou je kunnen zeggen dat dit geel is. Want de enigste reden dat blauw de comfort kleur was omdat het Hae Sung doet denken aan Nora? Gewoon blij om haar terug te zien?

Bij de eerste fysieke ontmoeting in New York heeft Nora een witte broek aan en Hae Sung een wit hemd, het perfecte plaatje. Ze horen bij elkaar. Ze gaan nu samen op de metro en welke kleur heeft de metro? Rood. Dit wilt zeggen een nieuwe weg, een nieuwe kans voor Hae Sung om de stap te zetten en er iets van te maken.

De nieuwe man van Nora heeft vaak groen aan. De mengeling van geel en blauw, dit viel me ook wel erg op. Hij vervangt de zielsverwant van Nora, Hae Sung. Dit vertellen ze door kleur, misschien kan het ook als verfrissing voor Nora worden aanschouwd.

Na Nora en Hae Sung hun eerste fysieke ontmoeting ging hij terug naar zijn hotel, en ging onder een warme gele lamp zitten. Moest hij even opladen? Dit laat ook zien dat hij Nora mist en nodig heeft.

Bij het geluid was er ook precies een patroon aanwezig. Heel druk, muziek, heel druk, muziek. Tijdens 80 % van de film was er omgevingsgeluid. Dit stoorde totaal niet, het was zelfs heel rustgevend. Je kan dit vergelijken met dat je in park ligt terwijl de zon op je schijnt en terwijl er wat wind is of water dat je hoort stromen. Het stoort niet en maakt deel uit van het verhaal. Auto's waren in deze film het omgevingsgeluid samen met wind, water en vogels. Het enige dat me stoorde van geluid waren de vogeltjes, dit geluidsniveau kwam niet overeen met de rest van de film.

De scène waar Nora en haar man een dialoog hebben in bed hoor je tijdens de stiltes het omgevingsgeluid, de auto's. Daarvoor merkte je niet dat deze aanwezig waren maar dat was dus weldegelijk zo. Zeer sterk en het past opvallend zo goed.

Er zijn ook zoveel stiltes doorheen de film die goed werken, ga ik zeker toepassen in mijn werken.

12 jaar later woont Nora in New York, ze woont in een klein maar gezellig appartementje ergens vanboven in heel hoog flatgebouw. Deze kamer was goed gedecodeerd en rara er was weer heel veel blauw in haar kamer. Toeval? Denk het niet. En als we de kamer van Hae Sung zien tijdens het videobellen dan is deze zeer leeg, dood. We krijgen dus ook de levensstijl van de karakters weerspiegeld in hun decor.

Doorheen de film waren er echt ongelooflijk veel tilt en pan bewegingen, het meeste dat ik al gezien heb in een film. In het begin stoorde dit me erg, maar na een tijdje begon dit gewoon de structuur van de film te worden. Je zou ook kunnen denken dat ze er expres zoveel bewegingen insteken, omdat Nora en Hae Sung niet weten wat ze willen, hier niet uitkomen en hun gedachtegangen maar niet stilstaan, er is niet echt rust.

Ze gebruikten ook veel pan en tilt bewegingen in combinatie met close-ups en dit is zo moeilijk uit te voeren maar werd toch heel goed uitgevoerd.

Bij de barscène waar Nora, haar man en Hae Sung zaten, gingen ze closer en met een pan maakten ze eigenlijk de koppels. Toen ze een pan beweging naar links deden zagen we alleen Nora en Hae Sung, zelfs door camerabewegingen lieten ze zien wie bij elkaar pasten. In dit shot zien we ook een rode gang achter Hae Sung en niet bij Nora. Dit wilt zeggen dat Hae Sung een andere weg op moet gaan, hij is te laat, hij zal alleen het andere pad moeten bewandelen.

In de laatste scène wanneer Nora, Hae Sung afzet bij zijn Uber heeft hij een rode broek aan en een blauwe hemd. Hij wandelt dus nu zijn eigen avontuur is. Ze stoppen bij een gigantisch grote blauwe garage wachtend op de Uber, het blauw is zo overheersend. De laatste kans dus eigenlijk voor Hae Sung om Nora te overtuigen, te kussen, het leven dat hij wilt met haar. Dat de kleur blauw zo aanwezig is, symboliseert dus een laatste kans voor hem. Als de Uber niet vroeger was aangekomen dan hadden ze gekust.

Als Nora terug naar huis wandelt zien we ook bij Nora haar huis een rode deur met daarvoor een metalen hek met punten staan. Dit wilt zeggen, dit pad is gesloten, nieuwe wegen zijn er niet meer, het is te laat.

Hoe zouden Hae Sung en Nora samen geraken? Door te communiceren met elkaar. Toen ze nog kind waren en samen op date gingen in Zuid-Korea dan stond er een groot metalen man waarbij de mond open en dicht ging. Nora en Hae Sung kijken hier een tijdje naar, dit wilt zeggen dat ze moeten praten, moeten communiceren. Misschien ver gezocht maar het zou wel eens goed kunnen.

Er waren ook scènes dat Nora en Hae Sung aan het videobellen waren, meestal is dit enorm saai om naar te kijken. Maar het is door de dynamiek van de dialoog dat dit zo goed werkte in deze film.

We krijgen ook twee shots van New York zelf, waarom? Is dit om te laten zien dat dit verhaal zich nog 1000 keer afspeelt op andere plaatsen? Of misschien is dit gewoon een moment van rust doorheen de film.

Bij hun eerste ontmoeting in New York gaf Nora ook een dubbele knuffel aan Hae Sung, dit heb ik echt in nog geen enkele andere film gezien. Ik vraag me echt af waarom. Gewoon omdat ze hem zo vaak gemist heeft?

Twee keer als ze afscheid van elkaar nemen in de film worden ze eigenlijk weergegeven als silhouetten, je ziet hun gezichtsuitdrukking totaal niet. Omdat ze zaken niet durven te vertellen tegen elkaar, hebben ze schrik van mogelijke reacties? Dit zegt me dat de karakters niet klaar zijn voor confrontatie.

Toen Nora en Hae Sung aan het rondtrekken waren in New York zei Nora dat ze met haar man op die plekken vaak op date kwam. Toen Nora en Hae Sung dan op één van die plekken zaten, de draaimolen, hadden ze hier eigenlijk een confrontatie van gevoelens, wat als. Dit doet zoveel pijn als kijker want een draaimolen staat voor vreugde en plezier, dus ik fantaseer dan als kijker dat ze daar eigenlijk mooie momenten hadden moeten meemaken en geen slechte zoals deze. Het kan en het had niet mogen gebeuren.

Naast de vogels stoorde er mij nog één ding, er waren echt - maar dan echt - teveel koppels aanwezig. Ik snap dat dit de bedoeling is maar het was echt te veel. Dat was het enige ongeloofwaardige.

Het is zeker een emotieve film. Nog nooit heb ik geweten dat al de betekenisdragers zoals kleur, geluid, camerabewegingen, decor enzovoort hun eigen verhaal hadden om dit verhaal te vertellen. De film heeft ook een syntagmatische connotatie en geen paradigmatische connotatie, je kan zeggen dat het gevoel 1 blijft maar de stijl verandert naarmate de evolutie van de karakters veranderen. We hadden een continuïteitsgevoel door het omgevingsgeluid maar ook door het kleurgebruik in de film. Delectre en movere zijn twee woorden die zich zeker bevinden in hun werk. Het vermaken van het publiek en bewegen met hevige emoties waren te spotten. De snelheid van de film was eigenlijk zeer eentonig maar dit vond ik perfect. De film was op alle maten goed. Het moest niet meer of minder zijn, het verhaal vond ik perfect naar voor gebracht, als kijker kan iedereen zich hier ook in plaatsen en daarom werkt dit zo goed. De film is dus heel realistisch. Het is subjectief voor mij tot het einde wanneer de emotionele waarde een rol komt spelen. Er speelt zich duidelijk ook connotatie af en geen denotatie. De immersie is hier zeer goed dankzij al de elementen in de film.

De film is zo goed mogelijk naar voor gebracht, dus ik zou zeggen gaan kijken.